

og kunde ikke blive træt af at spørge, da han begyndte at føle sig hjemme over for det storartede Rundskue, hvor man kunde se milevidt ud i det fjerne. Men han spurgte ikke Holgersen; thi man forstod jo, at dennes Snak om Panoramaet som en værdiløs Malerisamlings var ligesaa dum og uhemlet som meget af, hvad han ellers havde sagt. Man forstod, at den store Viden, han hele Tiden brovtede med, var faldet ud til ingen Ting, da den skulde staa sin Prøve, det følte han ogsaa selv og sad fortabt og modløs, men kunde dog ikke lade være nu og da at sende Gustav Holt og Emma et bister Blik.

De opførte sig da ogsaa helt mærkeligt. Frøkenen hængte sig ligefrem ved Unglingens Arm. Han begyndte saa smaat at synge:

„Hvor Nilen vander Egypternes Jord,
i Afrikas brændende Lande,“ —

og Frøkenen glemte sig i den Grad, at hun fortsatte:

„der mødtes to Fugle, de kom fra Nord,“

men hun afbrød sig selv og sagde: „Om Forladelse! Her skulde nok ikke synges.“

„Det gjør vist ikke noget,“ sagde Kjøbmandsfruen, idet hun kyskede hende paa kinden og trykkede sin Svogers Haand. „Til Lykke med eders Rejse i Egypten, I to kjære Fugle!“

Omstider rev vi os løs. Da vi gik ud af Panoramaets Port gav gamle Jensen sig til at le. „Nej, nu har jeg aldrig set Mage,“ raabte han. „Her kan man rigtignok rejse. Nu har vi lige været i Egypten og her kan vi min Sæl i samme Tag gjøre en Svipstur til Rom!“

De unge lo ad den gamle Bognmands Fornøjelse over at se Forlagsforretningen lige overfor paa den anden Side Gaden, og Frøken Thomsen tilføjede muntert, at det jo netop var derfra at „Folkets Almanak“ var rejst ud med disse Kuponer, der havde været Aarsag til at de nu havde set saa meget dejligt.

„Ja, men vi blev min Sæl snydt for den dejlige Drik Ol,“ sagde Jensen. „Kom nu alle over at faa en Taar Vædelse.“

Snart sad viovre under „Paraplyen“ og drak et Afkøbsbæger, og de lovede alle — med Undtagelse af Holgersen, der var tavst og tvær — at jeg i Fremtiden skulde høre fra dem. Saar jeg da noget glædeligt og fornøjeligt at høre skal jeg ikke glemme at meddele det i „Folkets Almanak“ for næste Aar.

Den sorte Uline.

En Fortælling af Henrik Pontoppidan.

Med Tegninger af Alfred Schmidt og Erik Henningsen.

Jaar den gamle Højbaadsmand Oluffen sad derhjemme i sin lille kahyttslignende Stue oppe i „Salslejligheden“ i Hjertensfrydgade og saa ud paa de Skarer af halvtamme Krager, der sad og gav Hals oppe paa Gjenbo-Tagryggen eller krige des nede paa den tomme Gade omkring de velfyldte Skarnbøtter, der om Formiddagen stod opstillede udfor hver af de smaa Døre i Gadens lange, lave gulmalede Husrækker som en Række af Skildvagter, kunde der undertiden komme et sært tankefuldt, næsten drømmende Udtryk i hans Ansigt, som om han ubevidst sank hen i fjerne og lykkelige Erindringer, der fyldte Tomheden omkring ham med loffende Musik og bevægede hans Hjerte med underlig Bemod.

Ingen skulde ellers let tro om denne gamle Alf med det surede Ansigt, de sølvhvide Battenbarter og den store, kjødsfulde Druenæse, at hans Liv gjemte paa en Roman, en virkelig Roman, saaledes som Digterne digter dem, og som ogsaa Livet nu og da i sin Lunefuldhed finder paa at sætte dem i Scene. Han havde ogsaa været saa forsigtig aldrig at tale derom til nogen, fordi han